ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Kostečka Group spol. s r. o.,** se sídlem Borského 10111/1, Praha 5 - Hlubočepy, zastoupen JUDr. Annou Dvořákovou, advokátkou se sídlem Krajinská 31, České Budějovice, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví,** se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ARTEL S.P.A.**, se sídlem Viale dell´ Artigianato Z.I., San Vito di Leguzzano, Itálie, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 6 Ca 307/2007 - 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2856 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

IV. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení, je vlastníkem italské národní ochranné známky č. 423339, která je tvořena slovním prvkem „ARTEL“, zapsané dne 12. 5. 1986 pro klimatizační zařízení a čističe vzduchu s uzavřeným okruhem v 11. třídě mezinárodního třídění výrobků a služeb. Dále označení „ARTEL“ je přímo obsaženo v jejím obchodním označení. V letech 1993 – 2001 osoba zúčastněná na řízení spolupracovala s žalobcem tak, že žalobce dovážel její výrobky do České republiky, kde je prodával pod označením „ARTEL“.

[2] Dne 9. 11. 2000 byla ochranná známka ARTEL č. 258704 přihlášena a dne 27. 11. 2003 byla zapsána pro seznam výrobků zařazených do 1, 6, 11 a 17 třídy podle mezinárodního třídění výrobků a služeb. K tomuto je nutno uvést, že osoba zúčastněná na řízení, podala v době zveřejnění přihlášky ochranné známky ARTEL námitky uplatněné dle § 9 odst. 1 písm. d) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 137/1995 Sb.). Žalovaný o těchto námitkách rozhodl rozhodnutím ze dne 28. 5. 2002, č. j. 68255/2001 a zápis částečně zamítl.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala osoba zúčastněná na řízení rozklad. V rozkladu ze dne 3. 11. 2003, sp. zn. O-160860, byl seznam výrobku zařazených do 11 třídy mezinárodního třídění výrobků a služeb dále omezen, avšak ochranná známka byla zapsána do rejstříku ochranných známek.

[4] Dne 21. 12. 2004 podala osoba zúčastněná na řízení návrh na prohlášení ochranné známky ARTEL za neplatnou dle § 32 odst. 1 a 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.). Součástí podání byl rovněž návrh na zrušení ochranné známky ARTEL dle § 31 odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb.

[5] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 10. 2005, č. j. 84322/2004, zamítl jak návrh na prohlášení ochranné známky ARTEL za neplatnou, tak i návrh na zrušení téže slovní ochranné známky.

[6] Dne 21. 11. 2005 podala osoba zúčastněná na řízení rozklad k předsedovi Úřadu průmyslového vlastnictví proti výše uvedenému rozhodnutí.

[7] Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2007, sp. zn. O-160860, změnil předseda výše uvedené rozhodnutí tak, že ochranná známka ARTEL se dle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., s odvoláním na jeho ustanovení § 7 odst. 1 písm. f) a g) prohlašuje za neplatnou. Ostatní návrhy na prohlášení ochranné známky za neplatnou a návrh na její zrušení se zamítají.

[8] Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 6 Ca 307/2007 – 55, bylo rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 9. 2007, č. j. O – 160860, zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

II.
Stručné shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[9] Proti posledně citovanému rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále také „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V kasační stížnosti uplatnil důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Dle stěžovatele městský soud nesprávně aplikoval přechodná ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. a nesprávně interpretoval příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dále namítal, že ani jedno z citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se netýkalo podání návrhu na neplatnost ochranné známky dle § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 z důvodu uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g), nýbrž z důvodů uvedených v § 7 odst. 1 písm. f) a k).

[11] Stěžovatel je toho názoru, že Nejvyšší správní soud dospěl k jinému závěru, než který vyslovil v napadeném rozhodnutí městský soud, a to že se osoba zúčastněná na řízení nemůže dovolávat neplatnosti ochranné známky za účinnosti zákona č. 441/2003 Sb., z důvodu

uvedeného v § 9 odst. 1 písm. d) zákona č. 137/1995 Sb. Stěžovatel dále poukazoval na vnitřní rozporné řešení této otázky v judikatuře samotného městského soudu.

III.
Stručné shrnutí vyjádření žalobce

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti namítá, že stěžovatel kasační stížností nenapadá rozsudek městského soudu co do jeho podstaty, kterou je nepřezkoumatelnost.

[13] Dále stěžovatel poukazuje na rozhodnutí ze dne 28. 5. 2002, č. j. 68255/2001, a na rozklad ze dne 3. 11. 2003 a ztotožňuje se s názorem městského soudu, že napadená ochranná známka ARTEL nemohla být prohlášena za neplatnou na základě § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. g) téhož zákona.

IV.
Právní názor Nejvyššího správního soudu

[14] Po konstatování přípustnosti a včasnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku městského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a přitom neshledal, že by řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední.

[15] Poté soud posoudil námitky uvedené v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Otázkou aplikace zákona č. 441/2003 Sb. v případě, kdy ochranná známka byla zapsaná za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb., se zdejší soud zabýval v minulosti již opakovaně, a to např. v rozsudcích ze dne 9. 1. 2008, č. j. 3 As 63/2007 - 66, ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 17/2009 – 156 a ze dne 6. 5. 2010 č. j. 1 As 18/2010 - 101. Ačkoliv na uvedená rozhodnutí bylo odkazováno jak v rozsudku městského soudu, tak i v kasační stížnosti, byla předmětná rozhodnutí interpretována rozdílně. Z tohoto důvodu zdejší soud považuje za nutné se s touto otázkou opakovaně vypořádat.

[17] Dle § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., *„ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů zůstávají v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem.“* K tomu zdejší soud v rozsudku zde dne 9. 1. 2008, č. j. 3 As 63/2007 - 66, uvedl: *„Předmětné ustanovení je třeba podle Nejvyššího správního soudu interpretovat tak, že pokud byl podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou, tedy již v době účinnosti zákona č. 441/2003 Sb., zápisná způsobilost se posuzuje podle právní úpravy platné a účinné v době zápisu ochranné známky do rejstříku, což v dané věci představuje zákon č. 137/1995 Sb. Tudíž je třeba otázku splnění zákonných podmínek zápisu posuzovat výlučně podle zákona č. 137/1995 Sb.“.*

[18] Ze spisové dokumentace vyplývá, že v posuzované věci byla napadená ochranná známka zapsána do rejstříku ochranných známek dne 27. 11. 2003, tedy za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb. a návrh na její prohlášení za neplatnou byl podán dne 21. 12. 2004, tedy v době účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. S ohledem na výše uvedené měla být v souladu s názorem městského

soudu a stěžovatele zápisná způsobilost ochranné známky posuzována výlučně dle zákona č. 137/1995 Sb.

[19] Oproti tomu předseda Úřadu průmyslového vlastnictví v rozhodnutí o rozkladu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. O-160860, prohlásil ochrannou známku za neplatnou s odvoláním na § 7 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 441/2003 Sb. Přestože je z rozkladu i dále patrné, že správní orgán posuzoval zápisnou způsobilost ochranné známky na základě zákona č. 441/2003 Sb., je i v takovém případě rozhodné, zda byly podmínky zápisné nezpůsobilosti aplikovány správně alespoň materiálně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 17/2009 - 152 a ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195).

[20] Zatímco důvod zápisné nezpůsobilosti uvedený v § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., byl materiálně obsažen již v § 9 odst. 1 písm. d) zákona č. 137/1995 Sb., v případě důvodu uvedeného v § 7 odst. 1 písm. f) téhož zákona tomu tak není. S touto skutečností se však zdejší soud vyrovnal již v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, a to tak, že „*zápisná nezpůsobilost v případě nevěrného agenta pak byla aplikovatelná přímo na základě čl. 6 septies Pařížské úmluvy.*“ Soud v rozsudku dále konstatoval: „*I při vědomí aplikace nesprávného právního předpisu žalovaným tak lze uzavřít, že materiálně mohl aplikovat podmínky zápisné nezpůsobilosti uvedené v § 7 odst. 1 písm. f) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, a proto i kasační soud může tyto instituty vyložit na základě platné a účinné právní úpravy, tj. na základě zákona č. 441/2003 Sb.*“. Nejvyšší správní soud se tedy opětovně shoduje s názorem městského soudu, a to, že žalovaný pochybil, posuzoval-li zápisnou způsobilost na základě zákona č. 441/2003 Sb., ale vzhledem k výše uvedenému toto pochybení není samo o sobě důvodem pro vyhovění žalobě.

[21] Námitku stěžovatele, že se zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu netýkají podání návrhu na neplatnost ochranné známky dle § 32 odst. 3 z důvodu uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., ale z důvodů uvedených v § 7 odst. 1 písm. f) a k) stejného zákona, shledal soud jako nedůvodnou. Nejvyšší správní soud se ve výše uvedených rozsudcích zabýval jak obecnou otázkou aplikace zákona č. 441/2003 Sb., tak se vyrovnal i se skutečností, že zákon č. 137/1995 Sb. neobsahoval expressis verbis vyjádřený předmětný důvod zápisné nezpůsobilosti uvedený v § 7 odst. 1 písm. f) a k). Logickou argumentací a minori ad maius platí-li tyto závěry pro důvody přímo v zákoně nevyjádřené, musí platit i pro důvody zápisné nezpůsobilosti obsažené v obou zákonech.

[22] Zdejší soud se ovšem neztotožňuje s názorem městského soudu, že „*podle právní úpravy účinné v době zápisu napadené ochranné známky do rejstříku by navrhovatel (zúčastněná osoba) mohl na základě řádně a důvodně podaných námitek proti jejímu zápisu z důvodu kolize nezapsaného označení s ochrannou známkou dosáhnout pouze toho, že by známka do rejstříku zapsána nebyla, avšak nikoliv jejího výmazu. (…) Za této situace pak dle názoru soudu nemohla být napadená ochranná známka prohlášena ze neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. g) téhož zákona*“.

[23] Dle zákona č. 137/1995 Sb. se osoba zúčastněná na řízení mohla díky námitce obsažené v § 9 odst. 1 písm. d) tohoto zákona domáhat nezapsání ochranné známky v rámci řízení o přihlášce ochranné známky. Námitky v rámci daného řízení také podala, ale jak prvostupňové rozhodnutí, tak i rozkladové rozhodnutí zápis ochranné známky do rejstříku ochranných známek umožnily. Jak správně městský soud konstatoval, zákon č. 137/1995 Sb. neumožňoval podat návrh na základě námitky dle § 9 odst. 1 písm. d) téhož zákona v řízení o výmazu ochranné známky, které bylo možné zahájit až po zápisu ochranné známky. Oproti tomu dle zákona č. 441/2003 Sb. může Úřad průmyslového vlastnictví na základě § 32 odst. 3 prohlásit ochrannou známku za neplatnou na návrh osoby uvedené v § 7 odst. 1 písm. g), jež obsahuje materiálně shodnou námitku jako zákon č. 137/1995 v § 9 odst. 1 písm. d). Dle nové právní úpravy je tedy

možné domáhat se uplatněním uvedené námitky neplatnosti ochranné známky i po jejím zápisu do rejstříku ochranných známek.

[24] Městský soud sice tedy správně posoudil zápisnou způsobilost předmětné ochranné známky dle zákona č. 137/1995 Sb., avšak ustanovení tohoto zákona aplikoval nesprávně i na procesní stránku věci. Otázkou, čeho by se zúčastněná osoba mohla procesně domoci dle zákona č. 137/1995 Sb., se soud vůbec zabývat nemusel a neměl, jelikož návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou se plně řídí procesními normami zákona č. 441/2003 Sb., který tento přezkum, jak je výše uvedeno, umožňuje. Jinými slovy z pouhé skutečnosti, že osoba zúčastněná na řízení neměla subjektivní právo určitý návrh učinit podle procesních norem zákona č. 137/1995 Sb., nevyplývá, že tentýž návrh nemůže učinit podle procesních norem zákona č. 441/2003 Sb. (srovnej s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1 As 50/2011 - 104).

[25] Nejvyšší správní soud ovšem nemohl přehlédnout existenci dvou rozkladových rozhodnutí ze dne 3. 11. 2003, sp. zn. O-160860, a ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. O-160860. V obou se správní orgán zabýval zásadní otázkou pro posouzení důvodnosti námitky dle § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. [v zákoně č. 137/1995 Sb. § 9 odst. 1 písm. d)], a to zda výrobky fakticky poskytované osobou zúčastněnou na řízení žalobci, jsou stejné nebo podobné s výrobky, pro něž je zapsána napadená ochranná známka. Při posuzování shodně vycházel z toho, že stejné nebo podobné výrobky jsou takové výrobky, které mají stejné nebo podobné znaky a v důsledku toho mohou vyvolat u spotřebitelské veřejnosti představu, že pocházejí od jednoho a téhož výrobce či poskytovatele. Také je třeba vzít v úvahu řadu aspektů, jako např. je povaha výrobků, jejich charakter, účel, způsob použití či spotřeby atd.

[26] Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví v rozkladu ze dne 3. 11. 2003 u výrobků osoby zúčastněné na řízení krom jednoho shledal, že nejsou stejné nebo obdobné a kromě změny výroku napadeného rozhodnutí rozklad zamítnul. Mimo jiné uvedl *„že klimatizační zařízení, ať jakéhokoliv druhu, je specifické komplexní zařízení které slouží ke chlazení, a nelze je proto zaměňovat s různými prostředky zdroje tepla, teplenými čerpadly, popřípadě různými dílčími komponenty ze seznamu výrobků zveřejněného označení, kterými jsou například čidla pro automatické spínání, i když tato mohou být jeho součástí“.*

[27] Oproti tomu v rozkladu ze dne 13. 9. 2007 ochrannou známku „ARTEL“ prohlásil za neplatnou pro všechny výrobky zapsané ve třídách 1, 6, 11 a 17 mezinárodního třídění výrobků a služeb. V odůvodnění mimo jiné uvedl: *„dospěl odvolací orgán k odlišnému závěru, než orgán prvého stupně řízení, a konstatoval, že i když napadená ochranná známka není zapsána pro výrobky týkající se klimatizačních a ventilačních zařízení a jejich příslušenství a dílů, přesto s nimi zapsané výrobky podle shora uvedených kritérií shodnosti nebo podobnosti souvisejí. Je tomu tak proto, že i tyto výrobky je nutno považovat z hlediska zákona o ochranných známkách vzhledem k jejich určení za přinejmenším podobné výrobkům navrhovatele. V jejich případě se jedná o komponenty a zařízení spadající do příbuzné oblasti spotřeby, neboť jsou všechny určeny pro vybavení budov a jejich částí (topná zařízení, vodovodní instalace, sanitární zařízení a výrobky související s jejich provozem a instalací) stejně jako mezi toto vybavení patří klimatizační či větrací jednotky navrhovatele.“*

[28] Naskýtá se tedy otázka, zda-li nebyla existencí dvou rozdílných rozhodnutí téhož správního orgánu ve skutkově a právně stejných případech porušena zásada legitimního očekávání. Tato zásada je konkrétně zmíněna v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také jen „správní řád“): *„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“*

[29] K tomu Ústavní soud dále uvedl ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 329/04, ze dne 3. 3. 2005, že *„ke znakům právního státu a mezi jeho základní principy neoddělitelně patří zásada právní jistoty. Její nezbytnou součástí je jak předvídatelnost práva, tak i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. Tato předvídatelnost je vyjádřením postulátu, podle kterého se lze v demokratickém právním státě spolehnout na to, že ve své důvěře v platné právo nebude nikdo zklamán. Pouze takto předvídatelné chování naplňuje v praxi fungování materiálně chápaného demokratického právního státu a vylučuje prostor pro případnou svévoli.“* (srov. též nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 690/01, IV. ÚS 525/02 a II. ÚS 296/01).

[30] Zásadě legitimního očekávání a jejímu promítnutí do rozhodování soudů se ve své judikatuře věnoval i zdejší soud. V rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 3 As 50/2004 – 82, mimo jiné uvedl: „*Jedním z principů právního státu, kterým je Česká republika jako svrchovaný, jednotný a demokratický stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky), je i princip jednotnosti a předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci. Tyto principy v podstatě znamenají, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že orgány veřejné moci budou ve skutkově a právně srovnatelných věcech rozhodovat-ve svém celkovém vyznění-stejně. Pouze takový postoj respektuje právní jistotu a nelze pominout, že toliko jeho důsledné dodržování se výrazně projevuje i v rámci celkového nazírání společnosti na význam a roli práva. Naopak postoj orgánu veřejné moci, který se vyznačuje zásadní odlišností přístupu k projednávaným věcem, svojí podstatou identickým, těmto základním principům právního státu hrubě odporuje. (…) Správní orgány musí proto dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, ze dne 12. 08. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 - 83).

[31] Dle odborné literatury samotný projev této zásady nelze spatřovat jen v hmotněprávním výsledku, ale lze ji sledovat i v rovině procesněprávní, když o zásadě legitimního očekávání hovoří též jako o zásadě oprávněné důvěry v právo a právní řád, která sice nedává adresátům veřejné správy nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem, či dokonce v jejich prospěch. Dává jim však nárok na to, aby správní orgán rozhodoval i v jejich případě způsobem předvídatelným, resp. aby svůj postup a způsob vždy řádně odůvodnil racionálními argumenty, které obstojí zejména z hledisek základních zásad obsažených v § 2 správního řádu, které stanovují základní limity a současně kvalitativní požadavky na výkon veřejné moci, a to zejména v těch případech, kdy se odchyluje od své předchozí rozhodovací praxe (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 70 – 71).

[32] Nejvyšší správní soud je na základě výše uvedeného toho názoru, že rozdílným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ve skutkově a právně stejných případech, bez toho, aby toto odchýlení od svého předchozího názoru odůvodnil, byla porušena zásada legitimního očekávání účastníků řízení.

[33] Městský soud správně zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 9. 2007, č. j. O-160860, avšak výrok rozhodnutí městského soudu stojí částečně na nesprávných důvodech. Oproti tomu důvody zrušení předmětného rozhodnutí obstály v podstatné míře. Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost zamítnul a nesprávné důvody částečně nahradil svými (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009 , č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. ve Sb. NSS 1865/2009).

V.
Závěr a náklady řízení

[34] Stěžovatel se svými námitkami s ohledem na výše uvedené neuspěl. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž by bylo třeba přihlédnout z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[35] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalobce má proti neúspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Žalobci takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem, a to 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu – vyjádření ke kasační stížnosti) a dále 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč. Protože zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 456 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tedy činí 2856 Kč. V případě osoby zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná zvláštní povinnost. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu